

บทนำ

ภูมิหลัง

✓ ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่สำคัญและแพร่หลายมากภาษาหนึ่งที่ใช้ในการสื่อสารระหว่างประเทศ นอกจากนี้ภาษาอังกฤษยังเป็นภาษาที่ใช้ในการศึกษาชั้นสูงอีกด้วยเพราะตำราทางวิชาการชั้นสูงจะได้รับการพิมพ์ด้วยภาษาอังกฤษเป็นส่วนใหญ่ ภาษาอังกฤษจึงเป็นภาษาต่างประเทศที่มีบทบาทสำคัญมากที่สุดภาษาหนึ่งในปัจจุบันที่ใช้เป็นสื่อในการเรียนรู้และการถ่ายทอดความคิด ความก้าวหน้าทางวิชาการ ซึ่งคอนสแตนติน (วัลยาพร นาวิการ. 2528 : 1 อ้างอิงมาจาก Constantin. 1978 : unpagged) กล่าวว่า ความอับจนทางภาษาจะเป็นอุปสรรคในการพัฒนาเทคโนโลยี เนื่องจากแนวความคิดและทฤษฎีใหม่ ๆ ของผู้ที่ต่อยความสามารถทางภาษาอาจจะไม่ได้รับความสนใจอย่างจริงจัง ด้วยเหตุว่าไม่สามารถอธิบายแจ่มแจ้งให้ลึกซึ้งและชัดเจน

ในประเทศไทย ภาษาอังกฤษนับว่าเป็นภาษาต่างประเทศที่มีบทบาทสำคัญมากทั้งในด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และการศึกษา วิชาภาษาอังกฤษจึงได้รับการบรรจุเข้าไว้ในหลักสูตรการศึกษาทุกระดับมาเป็นเวลานานในฐานะที่เป็นภาษาต่างประเทศ หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษได้รับการปรับปรุงเรื่อยมา และได้มีการพัฒนาสภาพการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับสภาพการเรียนรู้/ซึ่งในเรื่องนี้ จันทรเพ็ญ เชื้อพานิช และคนอื่น ๆ (2527 : 288 - 292) ได้กล่าวไว้ว่า แต่เดิมวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาบังคับ ใช้วิธีการสอนแบบไวยากรณ์และการแปล (Grammar-Translation Method) การเรียนการสอนเน้นในด้านการอ่าน การเขียน การแปล การสนทนา และไวยากรณ์ ในปี พ.ศ. 2503 วิธีการสอนเปลี่ยนมาเป็นวิธีสอนแบบฟังพูด (Audiolingual Method) การเรียนการสอนเน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้ครบทั้ง 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน และสามารถใช้ภาษาในการติดต่อได้ ต่อมาในปี พ.ศ. 2518 ได้มีการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย ในหลักสูตรนี้ได้กำหนดให้วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือก แต่ยังคงใช้วิธีการสอนแบบเดิม จนกระทั่งมีการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นในปี พ.ศ. 2521 และ

เปลี่ยนแปลงหลักสูตรชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในปี พ.ศ. 2524 ซึ่งหลักสูตรทั้งสองฉบับนี้เป็นหลักสูตรที่กำลังใช้อยู่ในปัจจุบัน ทำให้วิชาภาษาอังกฤษมีฐานะเป็นวิชาเลือก วิธีการสอนเปลี่ยนมานิยมการสอนเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) โดยมุ่งให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในชีวิตประจำวันได้ และมีการนำการสอนแบบเอกัตภาพ (Individualized Instruction) และการสอนแบบผสมผสาน (Eclectic Instruction) มาใช้มากยิ่งขึ้น โดยเน้นให้จัดการเรียนการสอนตามความสามารถ ตามความถนัด และความสนใจของแต่ละบุคคล

✓ ถ้านับตั้งแต่เริ่มมีหลักสูตรภาษาอังกฤษในโรงเรียน เรื่อยมาจนถึงปัจจุบันก็เป็นเวลานานถึง 91 ปี แต่การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยยังคงประสบปัญหา และไม่ได้รับผลสำเร็จเท่าที่ควร โดยเฉพาะระดับมัธยมศึกษา เนื่องจากการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยเป็นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในฐานะที่เป็นภาษาต่างประเทศนักเรียนมีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนน้อย นอกจากนี้ความแตกต่างทางโครงสร้างภาษาระหว่างภาษาไทยและภาษาอังกฤษยังเป็นอุปสรรคที่สำคัญในการเรียนการสอนอีกด้วย เพราะฉะนั้นปัญหาต่าง ๆ จึงมีทั้งในด้านผู้สอนและผู้เรียน

ปัญหาในด้านผู้สอนและผู้เรียนดังกล่าวนี้ ส่วนหนึ่งเนื่องมาจากการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันได้ปรับปรุงและพัฒนามาขึ้นไปจากเดิม กล่าวคือเปลี่ยนจากการเรียนการสอนที่ยึดครูเป็นศูนย์กลาง (Teacher-Centered) มาเป็นการเรียนการสอนที่ยึดตัวผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Student-Centered) บทบาทของครูจึงเป็นเพียงผู้ชี้แนะและจัดกิจกรรมในการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งการเรียนการสอนในลักษณะดังกล่าวนี้ หากผู้เรียนไม่ต้องการเรียน ไม่ให้ความร่วมมือในการเรียน หรือไม่มีความสามารถเพียงพอแล้ว การเรียนรู้ภาษาจะไม่เกิดขึ้นเลย ความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาจึงขึ้นอยู่กับ การเรียนและการตัดสินใจของผู้เรียนเอง/ เลิศพร ภาระสกุล (2527 : 1 - 2) กล่าวว่าผู้เรียนถือว่าเป็นศูนย์กลางของการเรียนการสอนที่สำคัญที่สุด แต่ปัญหาในด้านผู้เรียนเป็นปัญหาที่แก้ยากที่สุด และเป็นองค์ประกอบทางการเรียนการสอนที่จัดการได้ยากที่สุดเช่นกัน ผู้สอนจะไม่สามารถเลือกยุทธวิธีการสอนที่เหมาะสมได้ ถ้าผู้สอนไม่เข้าใจผู้เรียนและไม่ทราบถึงเงื่อนไขต่าง ๆ ในด้านผู้เรียนที่มีอยู่ซึ่งเทวานันธัมพิไล และบาบา (Theivananthampilai and Baba. 1984 : 50 - 63) ก็ได้ให้ความสำคัญกับ

องค์ประกอบด้านผู้เรียนเช่นกัน โดยได้แสดงความเห็นไว้ว่าในปัจจุบันนักจิตวิทยาและนักภาษาศาสตร์ ได้หันมาให้ความสนใจในตัวแปรที่เกี่ยวกับตัวผู้เรียนมากกว่าตัวแปรในด้านอื่น ๆ

ในด้านองค์ประกอบต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับผู้เรียนนั้น ได้มีผู้ศึกษาค้นคว้าไว้ เช่น แมคคอกซ์ (Maddox. 1965 : 8) ได้เขียนถึงองค์ประกอบเกี่ยวกับผู้เรียนในหนังสือ How to Study ไว้ว่า ไม่ว่าจะเป็นการเรียนวิชาใดก็ตาม องค์ประกอบทางด้านสติปัญญาสามารถอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ถึงร้อยละ 50 ความมานะพยายามและกลวิธีศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพ ประมาณร้อยละ 30-40 นอกนั้นเป็นองค์ประกอบอื่น ๆ ส่วนเคลาส์ไมเออร์ (อรพินท์ ชูชม. 2523 : 9 อ้างอิงมาจาก Klausmier. 1961 : 29) กล่าวว่า คุณลักษณะของผู้เรียน เป็นสิ่งที่สำคัญมากที่สุดในการอธิบายถึงประสิทธิผลทางการเรียน เคลาส์ไมเออร์ เห็นว่าองค์ประกอบที่เกี่ยวกับคุณลักษณะของผู้เรียนนั้นประกอบด้วย

1. ความพร้อมทางสมองที่เกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญา และความสามารถทางด้านความรู้ ความคิด รวมทั้งพื้นฐานความรู้เดิม
2. ความพร้อมทางกายภาพที่เกี่ยวกับความสามารถทางด้านทักษะ รวมทั้งสุขภาพ
3. คุณลักษณะทางจิตใจที่รวมความสนใจ เจตคติ ค่านิยม และบุคลิกภาพ
4. เพศ
5. อายุ
6. ภูมิหลังทางครอบครัวและสังคม

นอกจากนี้ในหนังสือเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลทางการศึกษาและจิตวิทยาของเมเรนส์ และเลมันส์ (Mehrens and Lehmans. 1975 : 584) ยังได้กล่าวถึงองค์ประกอบเกี่ยวกับผู้เรียนไว้อีกว่า นักเรียนจะเรียนได้ดีมีได้ขึ้นอยู่กับความสามารถและเขวามันปัญญาอย่างเดี่ยว องค์ประกอบอื่นก็อาจมีอิทธิพลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนได้ เช่น วุฒิภาวะ แรงจูงใจ นิสัยในการเรียนและทัศนคติที่มีต่อการศึกษา ต่อครู ต่อโรงเรียน และต่อวิชาที่เรียน เป็นต้น

สำหรับในด้านการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศนั้น จาโคโบวิทซ์ (Jakobovitz. 1971 : 98 - 105) ได้กล่าวสรุปจากงานวิจัยของแครโรล (Carroll) แครโรลและซาปอง (Carroll and Sapon) ฟลาวเออร์ (Flaugher) การ์ดเนอร์และแลมเบิร์ต (Gardner

and Lambert) และพิมส์เลอร์ ซันด์แลนด์และแมคอินไทร์ (Pimsleur, Sundland and McIntyre) ซึ่งเป็นงานวิจัยที่ทำการศึกษาดังการพยากรณ์ผลสำเร็จในการเรียนภาษาที่ 2 ไว้ว่า องค์ประกอบเกี่ยวกับผู้เรียนมีอิทธิพลต่อการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศมากที่สุด ซึ่งองค์ประกอบเกี่ยวกับผู้เรียนนี้ ได้แก่

1. ความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ (Language Aptitude) ร้อยละ 33
2. สติปัญญา (Intelligence) ร้อยละ 20
3. ความมานะพยายามหรือแรงจูงใจ (Perseverance or Motivation) ร้อยละ 33
4. องค์ประกอบอื่น ๆ ร้อยละ 14

ส่วนสตรีเวนส์ (Strevens, 1978 : 196 - 199) ได้กล่าวถึงลักษณะของผู้เรียนภาษาต่างประเทศว่ามีความแตกต่างกันในแต่ละบุคคล และความแตกต่างขององค์ประกอบทางด้านผู้เรียนนั้น สามารถแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ ๆ คือ

กลุ่มแรก เป็นความแตกต่างกันในด้านความพร้อมในทักษะทางร่างกายทั้งหลาย ความสามารถในการเรียนภาษา ประสบการณ์ของภาษาเดิม และประสบการณ์จากการศึกษาทั่วไป

กลุ่มที่สอง เป็นความแตกต่างกันในด้านส่วนตัวของการเรียน รูปแบบการเรียนหรือวิธีเรียน ความต้องการความสำเร็จ มโนภาพแห่งตนในฐานะที่เป็นผู้เรียนภาษา และความสัมพันธ์กับอาจารย์ผู้สอน

นอกจากนี้ สุไร พงษ์ทองเจริญ (2526 : 11 - 14) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมทางภาษาไว้ในหนังสือวิธีสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เริ่มเรียนว่า พฤติกรรมทางภาษาของแต่ละคนขึ้นอยู่กับ

1. ความสามารถภายใน (Innate Abilities) เช่น ความถนัด โครงสร้างทางบุคลิกภาพ ความต่อเนื่องในการเรียนภาษา
2. อิทธิพลภายนอก อันได้แก่ สภาพของสังคมและแรงจูงใจในการเรียน
3. ความสามารถของแต่ละบุคคลในการผสมผสานความรู้ทางภาษาแต่เดิมเข้ากับความรู้

ใหม่

สุไร พงษ์ทองเจริญ ยังได้กล่าวไว้อีกว่า ความถนัดทางภาษาเป็นเครื่องบ่งชี้ที่สำคัญว่า นักเรียนควรจะเรียนภาษาในชั้นสูงขึ้นไปหรือไม่

นอกจากนี้ ในปี พ.ศ. 2525 กาญจนา พรามพาล และ จอห์น คับเบิลยู โอเลอร์ (Prapphal and Oller. 1982 : 78 - 86) ได้ทำการศึกษาตัวประกอบต่าง ๆ ที่มีผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษในประเทศไทย พบว่าองค์ประกอบด้านความรู้ความคิด (Cognitive Factors) มีบทบาทที่สำคัญที่สุดในการเรียนภาษาต่างประเทศ

จากเอกสารดังกล่าวมาข้างต้นจึงพอจะได้แนวคิดที่ว่า องค์ประกอบเกี่ยวกับตัวผู้เรียนเป็นปัจจัยสำคัญต่อการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ โดยอาจแยกออกเป็นองค์ประกอบทางด้านความรู้ความคิด (Cognitive Factors) และองค์ประกอบทางด้านอารมณ์จิตใจ (Affective Factors) องค์ประกอบดังกล่าวจะมีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการสอนภาษา ซึ่งผู้สอนควรหาคำนี้ถึง เพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการเลือกกลวิธีในการสอนให้เหมาะสมกับสภาพของนักเรียนด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาองค์ประกอบเกี่ยวกับผู้เรียนทั้งในด้านความรู้ความคิด และในด้านอารมณ์จิตใจ เพื่อเป็นประโยชน์สำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษในการจัดสภาพการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับสภาพของนักเรียน และทำให้เกิดผลสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษให้มากที่สุด

แม้้องค์ประกอบเกี่ยวกับผู้เรียนจะมีตัวแปรที่เกี่ยวข้องมากมาย แต่ผู้วิจัยเลือกตัวแปรที่จะนำมาศึกษาในครั้งนี้เพียง 3 ตัวแปร คือ ความถนัดทางภาษาและสติปัญญา อันเป็นองค์ประกอบทางด้านความรู้ความคิด และความสนใจ อันเป็นองค์ประกอบทางด้านอารมณ์จิตใจ โดยมีจุดประสงค์จะศึกษาถึงความถนัดทางภาษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษในแต่ละด้านให้ละเอียดชัดเจนยิ่งขึ้น ผลของการศึกษาจะเป็นประโยชน์สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่เน้นการเรียนการสอนตามความสามารถ ความถนัด และความสนใจของแต่ละบุคคล ทั้งนี้ด้วยปรากฏว่าผู้ทำการศึกษาถึงสติปัญญาและความสนใจกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษนั้นยังมีอยู่ไม่มากนัก

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาว่าตัวแปรพยากรณ์คือองค์ประกอบเกี่ยวกับตัวผู้เรียน อันได้แก่ ความถนัดทางภาษา สติปัญญา และความสนใจ ทั้ง 3 ตัวนี้จะมีความสัมพันธ์เชิงพหุคูณ (Multiple Correlation) กับตัวแปรเกณฑ์ คือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษในด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้หรือไม่

- 1.1 ความสามารถในการฟัง
- 1.2 ความสามารถในการพูด
- 1.3 ความสามารถในการอ่าน
- 1.4 ความสามารถในการเขียน
- 1.5 ความสามารถในด้านคำศัพท์
- 1.6 ความสามารถในด้านโครงสร้างภาษา

2. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ โดยมีความถนัดทางภาษา สติปัญญา และความสนใจเป็นตัวพยากรณ์ (Predictor) เพื่อพยากรณ์ตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษในด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

- 2.1 ความสามารถในการฟัง
- 2.2 ความสามารถในการพูด
- 2.3 ความสามารถในการอ่าน
- 2.4 ความสามารถในการเขียน
- 2.5 ความสามารถในด้านคำศัพท์
- 2.6 ความสามารถในด้านโครงสร้างภาษา

ความสำคัญของการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้จะมีคุณค่าดังต่อไปนี้

1. ช่วยให้ผู้สอนภาษาอังกฤษกำหนดแนวการสอนให้เหมาะสมกับสภาพของนักเรียน ทั้งใน

ด้านความรู้ความคิด และในด้านอารมณ์จิตใจ

- 2. มีประโยชน์ในการแนะแนวนักเรียนเพื่อการศึกษาต่อ
- 3. ใช้เป็นเกณฑ์ประกอบในการคัดเลือกนักเรียนเข้าชั้นเรียน
- 4. เป็นแนวทางในการวิจัยเพื่อประโยชน์เพิ่มเติมในแนวอื่นต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยไว้ ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร เป็นนักเรียนที่เพิ่งจบการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และกำลังจะเริ่มศึกษาต่อในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2531 ของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในจังหวัดพิจิตร

1.2 กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนที่เพิ่งจบการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และกำลังจะเริ่มศึกษาต่อในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2531 ของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในจังหวัดพิจิตร จำนวน 231 คน โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Sampling)

2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

2.1 ตัวแปรพยากรณ์ ได้แก่ องค์ประกอบเกี่ยวกับผู้เรียน 3 ประการ คือ

- 2.1.1 ความถนัดทางภาษา
- 2.1.2 สติปัญญา
- 2.1.3 ความสนใจ

2.2 ตัวแปรเกณฑ์ ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ แยกออกเป็น

- 2.2.1 ความสามารถในการฟัง
- 2.2.2 ความสามารถในการพูด

- 2.2.3 ความสามารถในการอ่าน
- 2.2.4 ความสามารถในการเขียน
- 2.2.5 ความสามารถในการด้านคำศัพท์
- 2.2.6 ความสามารถในการด้านโครงสร้างภาษา

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **ความถนัดทางภาษา (Language Aptitude)** หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการที่จะเรียนภาษาได้ดีกว่าบุคคลอื่น ๆ ในเวลาเท่ากัน ซึ่งสามารถวัดได้โดยใช้แบบทดสอบความถนัดทางภาษา Thai Language Aptitude Test Form A (TLAT Form A) ของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2. **สติปัญญา (Intelligence)** หมายถึง ความสามารถทางสมองขั้นพื้นฐานที่ใช้สำหรับการคิด การเรียนรู้ การแก้ปัญหา ตลอดจนการปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ต่าง ๆ และสามารถวัดได้โดยใช้แบบทดสอบวัดสติปัญญา Culture Fair Intelligence Test Scale 2 ของ อาร์. บี. แคทเทล และ เอ. เค. เอส. แคทเทล (R. B. Cattell and A. K. S. Cattell) ซึ่งสามารถยืมแบบทดสอบได้จากสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

3. **ความสนใจ (Interest)** หมายถึง ความรู้สึกชอบในวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งแสดงออกให้สังเกตเห็นได้ เช่น การซักถามปัญหาในเรื่องที่ครูสอนเมื่อมีข้อสงสัย ตกเตียง อภิปรายปัญหาในเนื้อหาที่เรียน อ่านตำราที่เกี่ยวข้องกับวิชา สรุปเรื่องที่เรียนย่อ ๆ เพื่อสะดวกแก่การจดจำ ค้นคว้าหาความรู้ในวิชาเพิ่มเติมจากที่ครูสอน ซึ่งสามารถวัดได้โดยใช้แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

4. **ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ** หมายถึง คะแนนที่นักเรียนได้จากการทำแบบทดสอบวิชาภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

5. **ความสามารถในการฟัง** หมายถึง ความสามารถในการรู้ความหมายของประโยคหรือข้อความที่ได้ยิน โดยประโยคหรือข้อความนั้นมีความเหมาะสมกับนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และนักเรียนสามารถตอบแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความสามารถในการฟังได้

6. ความสามารถในการพูด หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาในการสนทนาโต้ตอบเกี่ยวกับเหตุการณ์ในชีวิตประจำวันที่เหมาะสมกับนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้ถูกต้อง

7. ความสามารถในการอ่าน หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจเนื้อเรื่อง ข้อความหรือบทสนทนาที่อ่านที่มีเนื้อหาเหมาะสมกับนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แล้วสามารถตอบคำถามได้ถูกต้อง

8. ความสามารถในการเขียน หมายถึง ความสามารถในการเลือกใช้ภาษาในการเขียนข้อความที่ไม่ซับซ้อนได้ถูกต้อง

9. ความสามารถในการด้านคำศัพท์ หมายถึง ความสามารถในการเลือกความหมายของคำศัพท์ที่เหมาะสมกับนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้ถูกต้อง

10. ความสามารถในการด้านโครงสร้างภาษา หมายถึง ความสามารถในการเลือกใช้โครงสร้างประโยคที่เหมาะสมกับนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้ถูกต้อง

สมมุติฐานในการวิจัย

1. ตัวแปรพยากรณ์อื่นได้แก่ ความถนัดทางภาษา สติปัญญา และความสนใจ มีความสัมพันธ์เชิงพหุคูณกับความสามารถในการฟังอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
2. ตัวแปรพยากรณ์อื่นได้แก่ ความถนัดทางภาษา สติปัญญา และความสนใจ มีความสัมพันธ์เชิงพหุคูณกับความสามารถในการพูดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
3. ตัวแปรพยากรณ์อื่นได้แก่ ความถนัดทางภาษา สติปัญญา และความสนใจ มีความสัมพันธ์เชิงพหุคูณกับความสามารถในการอ่านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
4. ตัวแปรพยากรณ์อื่นได้แก่ ความถนัดทางภาษา สติปัญญา และความสนใจ มีความสัมพันธ์เชิงพหุคูณกับความสามารถในการเขียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
5. ตัวแปรพยากรณ์อื่นได้แก่ ความถนัดทางภาษา สติปัญญา และความสนใจ มีความสัมพันธ์เชิงพหุคูณกับความสามารถในด้านคำศัพท์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
6. ตัวแปรพยากรณ์อื่นได้แก่ ความถนัดทางภาษา สติปัญญา และความสนใจ มีความสัมพันธ์เชิงพหุคูณกับความสามารถในด้านโครงสร้างภาษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามความสนใจ สามารถวัดได้ตรงตามจุดประสงค์ของการวิจัย
2. นักเรียนทำแบบทดสอบและแบบสอบถามอย่างเต็มความสามารถ และตามความเป็นจริง

